

อภิญาหลวงปู่แหวน

หลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป

(หลวงปู่แหวน)รักความสะอาด นี่รักมากจริงๆ เป็นพระที่รักความสะอาดมาก อยู่ด้วยเป็นคนชอบระเบียบ อาตมาอยู่ครั้งหนึ่งอยู่สามองค์ ก็อาจารย์คำบ่ออยู่ด้วย ท่านจะสอนธรรมะถึงความพ้นทุกข์ตลอดเลย แต่ท่านญาติโยมก็คงไม่เข้าใจ มันเป็นภาษาอีสานผสมภาษาเมืองเหนือ คำว่าธรรมเมาแค่นี้ก็ไม่ต้องรู้จัก **อดีตธรรมเมา อนาคตธรรมเมา ปัจจุบันนาธรรมเมา** ก็แปลเป็นภาษาไทย ก็ต้องแปลเป็นภาษาใหม่ ไม่ต้องรู้จัก ท่านกล่าวถึงธรรมคือ **มทนิมมทโน** ทำยังความเมาให้สร้าง ท่านจึงว่าธรรมเมา เพราะนี่เป็นอันนั้น เป็นชื่อของพระนิพพาน คนที่หายเมา หายง่วงแล้ว ไม่หลงแล้ว จึงเป็นคนที่สร้าง คำว่าคนสร้างก็คือคนชื่นใจนั่นเอง คนสว่างไสวไม่มีอะไรขัดข้องในสมอง ในจิตในใจนะ เป็นธรรม ท่านว่าธรรมเมาๆ ไม่เมาแล้ว คำว่าไม่เมา ไม่เมาในโลกมนุษย์ ในสวรรค์และพรหมโลก ท่านไม่เมา เพราะท่านรู้ แน่ะ! มันลึก แต่คนไม่เข้าใจ ท่านจะสอนอย่างนี้

ท่านจะสอนต่างๆ ถ้าหากเป็นพระปฏิบัติ ท่านก็จะสอน
การปฏิบัติทุกคนเคยไปวัดไหม เห็นไหมปลูกอยู่ดินเล็กๆ ปลูก
อยู่ในดิน ที่อยู่ของหลวงปู่ณะ เคี้ยวเขียนป้ายไว้นั้น คนไปดูชะจน
จะเกลี้ยงหมดแล้ว ทุกวันนี้มีผู้คนไม่เห็นเลย บางเวลา วัน
อาทิตย์วันเสาร์นี้คนมาล้อมเต็มหมด ค่อยมาดูทีละคนๆหนึ่ง
หลวงปู่อยู่อย่างสันโดษ อย่างไม่พะรุงพะรัง ไม่สะสมอะไร เป็น
นักปฏิบัติที่สันโดษจริงๆ แล้วก็ชี้จุดให้ไปนิพพานจริงๆ การ
ปฏิบัติของท่าน

บัดนี้การทำความเพียรนี้มันน่าอัศจรรย์ ท่านอายุตอนนั้นดู
ท่านเห็นภิกษุสงฆ์ทั้งหลายเข้าไปวัด คนไหนมุ่งปฏิบัติท่านจะ
แสดง คำว่าแสดงก็คือแสดงกายของท่านให้เห็น แสดงในกาย
ทิพย์ ถ้าใครนั่งอยู่สามารถจะมองเห็น ต้องไปยืนดูอยู่ เวลาเรา
บำเพ็ญทำสมาธิ ท่านก็จะยืนดูอยู่ เมื่อจิตสงบแนบแน่นมันคงดี
ตรงไหนยังไม่สงบ เมื่อจิตสงบ ท่านก็จะหายไปแล้วก็ดูองค์ใหม่
ที่นี้พระที่นั่งดูเห็นนิมิตเหมือนกัน วันหนึ่งจะอยู่หลายๆองค์จะ

เห็นหลวงปู่เกือบหมดทุกองค์เลย ถ้าองค์ไหนสามารถเห็น
เหมือนหลวงปู่ก็ต้องไปเมตตาทุกองค์ ต้องไปดูแล

บัดนี้เมื่อเราขัดข้องตรงไหน ท่านรู้วาระจิตของเรา ท่านจะจิต
ตรงนั้นเลย จิตตรงที่เราติด ตรงนี้แหละที่มีประโยชน์ตรงนี้แหละ ถ้า
ผู้ใดที่สนใจในธรรมะ ถ้าผู้ไม่สนใจอยู่ด้วยหลวงปู่เฉยๆ ละเอียด เป็น
กบนั่งเฝ้าดอกบัว อยู่เฉยๆ ละก็ คงจะไล่ฝนนะ รู้จักมั๊ย กบนั่งเฝ้า
ดอกบัว โยม มันนั่งอยู่บนโน้บัว มันเฝ้าดอกบัวอยู่ เดียวคนก็อื่น
ย่องๆ ออกมาเก็บดอกบัว หายไปเลย ไม่เห็น ก็คือคนไปฟังธรรม
แล้วนำธรรมไปไปปฏิบัติ เค้าได้บรรลุธรรม แต่ผู้เฝ้าอยู่จริงๆ เฝ้า
ดอกบัวอยู่โดยไม่ฟังธรรม ไม่ปฏิบัติก็เลยไม่ได้ผลอะไร ก็เป็น
อย่างนั้น ฟังแล้วไม่ปฏิบัติมันไม่ได้ผลได้อะไร ทำอาหารแล้ว ไม่
รับประทานก็ไม่ว่ามันจะอึด ไม่รู้จักความสุขอะไร ไม่รู้จักรส
ท่านบอกว่าต้องปฏิบัติ ต้องปฏิบัติ สอนแต่เรื่องปฏิบัติอยู่

ส่วนการละของหลวงปู่อาตมาเห็น เวลาท่านเจ็บป่วย ท่าน
จะไม่สนใจเลย ไม่สนใจเรื่องร่างกาย มันเห็นชัด มันจะเป็นไข้
เป็นหนาวเป็นอะไร ไปถามหลวงปู่ เป็นไง สบายมั๊ย สังขารมันก็

เป็นอย่างนี้แหละ ท่านตอบมาอย่างนี้ ท่านจะรักษามั้ยหรือไม่
รักษา ท่านก็ไม่พูดกับเราต่อไปอีก เราก็หายารักษาไป ท่านจะ
ได้ ท่านปล่อยวางได้

หลวงปู่ตื้อเหมือนกัน อาตมาอยู่ด้วย อาตมานี้ไม่เชื่อคน
ง่ายๆนะ ต้องอยู่กับอาจารย์จนเห็นอะไรออกมาให้เห็นชัดก่อน
จึงจะเชื่อกัน หลวงปู่ตื้อนี้ท่านเทศน์ หลวงปู่แหวนนี้ท่านไม่ค่อย
เทศน์ แต่หลวงปู่ตื้อท่านเทศน์ตรงๆไปเลยญาติโยมคงจะฟังไม่
ไหว บางคนก็ลูกหนีเป็นแถวเลย ท่านเทศน์ตรงไปเลย ไม่
ลำเอียงเทศน์นี้ แต่หลวงปู่แหวนนี้ท่านเทศน์ไม่คล่องเท่าหลวงปู่
ตื้อ แต่ว่าท่านเทศน์ยอดเยี่ยม แต่น้อยๆ แต่ท่านเทศน์ของจริง
ของจริงเหมือนกัน จะต่างกัน เทคนิคในการที่บรรยายธรรม

อันนี้คิดดูแล้วท่านบำเพ็ญเพียรมานั้น ตอนหนึ่งท่านไม่
สบาย เพราะเป็นไข้มาเลเรีย ญาติโยมเค้าเอายามาให้กิน ก็
บอกให้ท่านฉันสองเม็ด ท่านก็ไปฉันถึง ๑๒ เม็ด บัดนี้มันยามัน
ออกฤทธิ์ชิบนี้ ออกฤทธิ์ให้มันสลบไป สลบไปท่านก็ตั้ง ตั้งสัจจะ
อธิษฐานไว้ว่า ถ้าหากเราสำเร็จแล้ว ก็ไปได้ ท่านว่า ตอนที่ท่าน

ยังไม่สำเร็จตอนนั้นก็คงได้ประมาณชั้นพรหมโลก ให้มันตายไป
เลย ท่านทำแสงสว่างไว้ขนาดห้องของเราอยู่ที่นี่ เท่ากับหลอด
นีออน ๔๐ วัตต์ ทำได้อย่างสบายเลย ทำแสงสว่างออกจากตัวนี้
ได้อย่างสบายเลย ท่านทำให้เห็นเป็นบางครั้งคราว ท่านไม่เห็น
ทั่วไป บัดนี้ท่านบอกว่าถ้ายังไม่สำเร็จ รอก่อน ชักนึดก่อน เลย
มันฟื้นขึ้นมา ตอนนั้นท่านยังไม่สำเร็จ ถ้าสำเร็จแล้วจึงจะไป ขอ
ต้องการสำเร็จในภพนี้ ท่านตั้งสัจจะไว้ ท่านจึงทำความเพียร
ตลอด ไม่หยุด จนเห็นว่าท่านสบายแล้ว เมตตาได้ทั่วโลกแล้ว
เมตตาตนเองไม่ได้เมตตาแล้ว เมตตาแต่คนอื่น ทำไมถึงไม่
เมตตาตน เพราะมันหมดงานทำ

อาตมาจึงมั่นใจว่าหลวงปู่สำเร็จ มั่นใจในปี ๑๒ นี้เอง
อาตมาถามมาทุกปี แต่หลวงปู่คงสิ้นทุกขีในปี ๑๒ ท่านบอก
ว่าเมตตาได้ทั่วโลก เจ้าของนี่หายห่วง หายอยากแล้ว จริงๆ
อาตมาจึงเชื่อว่าเป็นผู้หายเมา หายง่วง หายห่วง หายหิว หาย
อยาก เป็นผู้อยู่มีความสุข ความสบาย ถามท่านว่าฉันก็ได้ ไม่
ฉันก็ได้ อ้าว มันอึดมึนนะท่านว่า ไม่อยากอะไร ถ้าหากพระไม่

เข้าใจหลวงปู่ จันอาหารมากๆ ให้อายุยืนๆ อยู่กับลูกกับหลาน
ด่าเลย มันจะเอาขึ้นไปแค่ไหนท่านว่า ไม่รู้จักสังขาร ถ้าหากเรา
บอกหลวงปู่ว่า จันข้าวไว้ ถ้าสังขารมันอยู่ ก็ให้มันอยู่ไป
ลูกหลานจะได้มาไหว้ ยิ้มๆ ถ้ามันอยู่ไม่ได้ก็ให้มันไป ก็บอกไป
ยิ้มแป้นเลย เนี่ยมันเป็นยังงี้ ต้องพูดธรรมสูงๆท่านจึงชอบ

ท่านมองดูฉันนี่ จะเอาอะไรให้ฉัน คือท่านไม่ให้เอาอะไร
อาตมาไม่เอา ไม่เอาอะไร ถ้าอาตมาเรา อาตมารวยกว่าเพื่อน
บรรดาวัดต่างๆ เพราะหลวงปู่อยู่ ๑๑ ปี อยู่ที่อาตมาอยู่ อาตมา
ไม่เอาอะไร ชิ้นส่วนอะไรในวัดนั้นมาใช้เป็นของในวัดนี้ที่อยู่นี้
เลย เพราะหลวงปู่ไม่ให้เอา ไม่ให้เอาอะไร ก็เลยไม่เอา ไม่เอา
อะไร เหยียญก็ไม่ใช่ชักเหยียญ เหยียญขอกับหลวงปู่ ไม่ใช่ชัก
เหยียญเดียว โยมก็ วู้ย ติดกับหลวงปู่ ขอเหยียญให้คนยาก
หน่อย ไม่มี อาตมาไม่เอา เพราะท่านไม่ให้เอา ก็เชื่อท่าน ไม่เอา
ที่นี้ปัจจัยเงินทองนี้ท่านก็ไม่ให้ไปยุ่ง อาตมาก็ไม่ยุ่ง ไม่ได้ ยุ่ง
ไม่ได้ ท่านจะไล่หนีกับวัด ก็ต้องไม่ยุ่งเหมือนกัน คนที่หาวิธีให้
พ้นทุกข์ ท่านว่าหาให้มันสิ้นอยาก สิ้นความอยาก มันก็มี

ความสุข ท่านว่า อันนี้คนโปรด หลวงปู่หนู อาจารย์หนูนี้ก็ ไม่
ควรโปรดหรือกโยม ถ้าท่านคนไม่ดำคนไว้ หลวงปู่คงจะไม่ยืนถึง
ขนาดนี้ คงไปแล้ว ท่านอยู่กับอาตมานี้ไปแต่นานแล้ว อาตมานี้
มันอด มันคนขอนี้ไม่ได้ หลวงปู่ออกมาแล้วสืบทอดนี้ หลวงปู่ไม่
ถึงสามปีแน่ มาอยู่กับอาตมา ท่านก็ไป อยู่กับท่าน(หลวงปู่หนู)
ท่านก็ดำคนไม่ให้เข้าไปยุ่ง มันก็ดี มันก็ดีทีหลัง หลวงปู่อายุยืน
(หัวเราะ)

ก็ได้สั่งสอนพระเณรที่อยู่那儿 จะได้รับแค่ไหนก็ไม่ทราบ
อาตมาอยากได้ธรรมะไว้ ตอนที่มิเทพ เอาเทพไปอัด พอได้เทพ
ไปเรือนหนึ่ง ท่านไม่อยากให้เราให้ฟังเอา ข้าเรียงตาคุณเทพ
อย่างนี้ เทปมันก็ทำงานอยู่ ไฟก็แว๊บๆอยู่ ม้วนเทปก็เดินปกติอยู่
สองชั่วโมงก็มานวดขาท่าน คุยธรรมะกัน ได้หมดสองม้วนพอดี
กลับมาถึงวัดเปิด ไม่มีเสียงเลย เสียงอาตมาก็ไม่มี เสียงหลวงปู่
ก็ไม่มี อาตมาก็ อู๊ย ตอนนั้นดร. สมอง อุณาภูล คุณเลิศรัตน์ คุณ
เกษรี ร้านเสริมสวย หมอประไพศรี อะไร ร.พ.ศิริราช จะไปอยู่วัด
อาตมาคอยฟังเทศน์ อาตมาอัดจะเอามาให้ฟัง พอเปิดฟัง ไม่ได้

ยินเสียงชักม้วนเลย เจียบเลย ก็เสียไปสองชั่วโมง เสียไปเปล่าๆ
อาตมาว่าเทปอาตมาเสีย มันอัดไม่ได้ บันทึกไม่ได้ พอเอาม้วน
เก่ามาทำแล้ว ค่อยกันสนั่นหวั่นไหวเลย ไม่เสียเลย กลับไปรอบ
หลังนี้ก็ได้ ได้ม้วนเดียว กลับไปอีก อีกครึ่งหนึ่งก็ไม่ได้สองม้วน
สองชั่วโมงก็ไม่ได้ หลวงปู่ชำเลื่องตา เจียบไป ถ้าเสียงหลวงปู่ไม่
เข้า แต่น่าอาตมาเสียงอาตมาน่าจะเข้าไป ไม่เข้าเลย ปิดหมด
เลย นี่เห็นพลังจิต เห็นพลังจิตสามารถที่จะปกปิดสิ่งเหล่านี้ได้

เหตุฉะนั้นอาตมา (เทปขาดตอน) คอมพิวเตอร์อย่างตรวจ
ทุกวันนี้ ดูแล้วนายแพทย์ตอนหลวงปู่เจียบไป ว่าหลวงปู่สลับ
พาท่านไปเจาะเลือด เจาะเลือดเอาเลือดออกมาดู แท่งเข็มเข้า
ไป เลือดมันไม่มี ไม่มีมาเลย ถูกเส้นโลหิตก็ไม่ ไม่มีออกมาเลย
ต้องพาท่านไปไหว้ หาดอกไม้มาบูชา ให้กราบเท้าหลวงปู่
เสียก่อน จึงเจาะเลือดได้ พอเจาะเลือดได้ก็พาท่านเอ็กซเรย์
เอ็กซเรย์สี่ครั้ง ห้าครั้ง ก็ไม่เห็นภาพเลย ท่านนอนอยู่ ก็ต้องหา
ดอกไม้มารูปเทียนมาบูชา ยังถ่ายได้ เกษเรย์ถ่ายได้ ติดสบายเลย

เรื่องแค่นี้ เหตุฉะนั้นอาตมาบอกว่าคุณพิวเตอร์สมัยใหม่นี้ ท่าน
จะระงับดับหมดทั้งห้องก็ได้ ไม่มีปัญหา ด้วยพลังจิต

อาตมาก็เลยถามว่า จิตใจนี้ถ้าฝึกแล้วนี้ เห็นว่าหลวงปู่ทำ
แสงสว่างได้ หลวงปู่ทำสมาธิ ขึ้นไปบนอากาศไปขวางเครื่องบิน
เค้า เครื่องบินบินไป บินไป หลวงปู่ไปเหมือนอย่างพระพุทธเจ้า
นี่ ไปนี่ เครื่องบินบินไป หลวงปู่นั่งอยู่บนอากาศไปด้วย
เครื่องบินจะชน ก็หักหัวเครื่องบินลงไปข้างล่างรอดได้หลวงปู่
ไปลงสนามบิน กองบิน ๔๑ นี่นั่งรถจีบไปกัน ไปวัด นั่งรถจีบไป
ถามหมู่บ้านในฝัน มีวัดหนึ่งในป่ามัย มี มีก็พากันเดินขึ้นไป
รถมันขึ้นไปไม่ได้ แต่สมัยนั้นยังไม่ถึงปี๑๒นะ ท่านทำได้แล้ว
เรื่องอย่างนี้ พอขึ้นตั้งขวางอยู่ข้างบน ให้เค้ากลัว ให้เค้า
หนี ท่านถึงบอกว่าอย่ามาเลาะๆอยู่แถวนี้ อย่ามาอยู่ใกล้ อย่า
มาล้อมรอบใกล้ๆนี้ แล้วก็กลัวกัน เลยถามหลวงปู่ทำไมจึงไปทำ
ได้อย่างนั้น โอ้ย จิตที่ฝึกดีแล้ว ทำอย่างไรก็ได้ ท่านว่า ทำอย่างไรก็ดีที่
มันฝึกดีแล้ว เหมือนกับเราขับรถ รถของเราดีแล้ว เลี้ยวไปที่ไหน

ก็ได้ เหมือนกับวัวเทียมแอก มันดึงเข้าเลี้ยวมุมไหน มันก็ไปกับ
เราหมด จิตที่ฝึกดีแล้วนี้ ทำอย่างไรก็ได้

นี่! ท่านทำให้ดู อาตมาก็เคยดูแต่แสงสว่าง ก็ดูตั้งแต่ท่านทำ
ตัวท่านขาว่อง สวยมากเลย ทำกระดูกนี้ให้เป็นแก้ว เหมือนกับ
ร่างกระดูกที่เค้าเอาออกจากโรงพยาบาลมาตั้งไว้ เหมือนเป็น
แก้วหมดทั้งกระดูก ทุกชิ้นส่วนในร่างกาย ท่านแสดงให้อาตมา
เห็น อาตมาก็เลย แหม ทำไมหลวงปู่จึงทำได้อย่างนี้ ทำอย่างนี้
ออกมาจากอะไร อาตมาสอบถามท่านสองต่อสอง ออกมาจาก
เมตตา เมตตา มันเปี่ยมล้น อาตมาจึงไม่เห็นครูบาอาจารย์องค์
ไหนที่จะสามารถ แต่ท่านคงไม่ทำให้อาตมาดูก็ไม่ทราบองค์อื่น
แต่ท่านก็ได้ดีเหมือนกัน ที่จะทำให้อาตมาเห็นกระดูกเป็นแก้วสองให้เห็น
อย่างนั้น อาตมายังไม่เห็นองค์ไหนเลย ในชีวิตที่อาตมาบวชมา
เห็นองค์เดียว เห็นองค์เดียวที่ท่านทำให้ดู ยืนอยู่นี้เหมือนร่าง
กระดูกยืนอยู่นี้ ตัวเนื้อนี้ก็เห็นยิ้มแป้นเลย แต่กระดูกนี้มันเป็น
แก้ว ส่องใส ส่องทะลุหมดเลย ท่านทำให้ดู อาตมาว่า โอ้ย
พอแล้ว หลวงปู่ ลูกหลานมันใจ ทำอะไรทุกอย่างให้เห็น

เหตุฉะนั้นจึงมีเมตตาสูง เมตตาโดยเฉพาะคนเยอรมัน คน
เยอรมันอายุ ๕๗ ปี เค้าอยู่ประเทศเยอรมันแล้วเค้าก็มาไปกับ
เพื่อนคนไทย มาอยู่นั้น เข้าไปนั่งมองหลวงปู่ หลวงปู่ก็กำหนด
จิตแผ่เมตตาไปโดยตรง โดยตรงไปใส่คนเยอรมัน น้ำตานี้ร่วงลง
สู่เสื้อเปียกหมดเลย ลงกางเกงปูๆ เหมือนกับร้องไห้ น้ำตาตก
ร่วงปูๆ เพื่อนก็ถาม คุณเป็นอะไร ผมมีความดีใจมากเกินไป
มันปลื้มใจ ไม่คิดว่าเมืองไทยนี้บวชมาตั้งแต่เล็กจนเดี๋ยวนี้ ไม่เคย
เห็น เกิดมาไม่เคยเห็น (หัวเราะ) อยู่ได้ด้วยยังงี้ ท่านอยู่มาอย่างงี้
จนเดี๋ยวบัดนี้ก็ยังบวชอยู่ได้ ได้ยินแต่เมืองไทยมีพระ เค้าพูด
ภาษาเยอรมัน หลวงปู่แผ่เมตตาโดยเฉพาะจนน้ำตาาร่วง เพราะ
มันเย็นหมดทั้งตัว ถ้าโดยเฉพาะ ถ้าทั่วไปอย่างเราๆก็นี่ก็เย็นๆ
ทั่วกันไป เหมือนห้องแอร์ สุขสบายเท่านั้นเอง ท่านแผ่มากๆ เหตุ
ฉะนั้นถ้าในหลวงเมื่อท่านเข้าไปอยู่ในห้อง ท่านจะไม่ให้สมเด็จพระ
พระบรมราชินีนาถเข้าไป ท่านจะเสด็จพระองค์เดียวเข้าไป
อุปัฏฐากหลวงปู่อยู่สองชั่วโมง สมเด็จก็ต้องนั่งคอยอยู่ข้างนอก
ท่านจะคุมเครื่องอัดเทปด้วยตนเองอยู่นั่นนะ บันทึกถาม

บัดนี้อาตมาก็เลยถามหลวงปู่ หลวงปู่ เมื่อท่านในหลวงท่าน
เสด็จเข้ามาไหว้หลวงปู่แล้ว ท่านตรัสอะไรบ้างกับหลวงปู่ ท่าน
ในหลวงท่านว่ามอเป็นลูกหลาน หลวงปู่ก็จะพูดภาษาอีสาน
หรือภาษาอะไรก็ได้ ลูกหลานจำไม่ได้ ไม่รู้จักอย่างไรก็แปลให้
ฟัง แต่ไม่ต้องพูดราชาศัพท์ ไม่ต้องพูด เทศน์ให้ลูกหลานฟัง สิ่ง
ใดที่จะทำให้ลูกหลานพ้นทุกข์ในภพนี้ ให้หลวงปู่เทศน์สิ่งนั้น
ลูกหลานจะไม่อยากปรารถนามาเกิดในชาติหน้านี้อ ยากให้สิ้น
ทุกข์ในภพนี้ นี่ในหลวงท่านก็ตรัสอย่างนี้กับหลวงปู่แหวน เทศน์
ให้ฟังเลยหลวงปู่ที่มันจะพ้นทุกข์ ต้องการจะพ้นทุกข์จริงๆ อยาก
พ้นในภพนี้เอง ไม่อยากมาเกิดอีกแล้ว แค่นี้ก็เลยมอให้เป็นลูก
เป็นหลานของเรา เราก็เทศน์แล้วท่านว่า หลวงปู่ก็เลยเทศน์ให้
ฟัง ท่านก็กลัวอดหลับไม่ได้ หลวงปู่พูดเบาๆก็เร่งไฟมอเตอรืมันก็
ดังเกินไป เลยฟังไม่ถนัด อาตมาฟัง โอ้ย เพราะไม่ให้ใครเข้าไป
ท่านอุปัฏฐาก ท่านประคองออกมา ท่านประคองเองท่านใน
หลวง ท่านจึงตรัสไว้

อาตมาพบท่านในหลวงท่านครั้งหนึ่ง แต่ละหลวงปู่ๆนี้ หลวงปู่โหนดมีเมตตาสูงสุดในประเทศไทย เลยถาม ท่านก็ตรัส บอกว่าหลวงปู่แหวนนี้มีเมตตาจริงๆ เข้าไปแล้วนี่เย็นหมด ทั้งตัวเลย ไม่อยากหนีเลย สองชั่วโมงไม่อยากลุกหนีไปไหนเลย ขาก็ไม่เจ็บ นั่งอยู่อย่างนี้ก็เย็นอยู่อย่างนี้ ไม่อยากลุกไปไหน ไม่อยากหนีไปไหนเลย อยากอยู่กับท่าน มันเย็น แหมไปองค์อื่น ก็เย็นอยู่หรอก แต่ไม่เย็นเท่าองค์นี้ ท่านจึงเคารพ มีเมตตาจริงๆ อันนี้ในหลวงท่านตรัส แต่ท่านจึงมั่นใจในหลวงปู่ ท่านจึงเคารพ จริงๆ ถ้าเสด็จไปเชียงใหม่ ทางญาติโยมก็คงจะได้ยินข่าวว่า ในหลวงท่านเสด็จไปเยี่ยมหลวงปู่ประมาณครั้งหนึ่ง สองครั้ง แท้ที่จริง โห้ย ตั้งหลายครั้งเลย เพราะท่านไปชักสามสี่คันรถ ท่านไปเดี่ยวๆเลย ค่ำมาท่านไปแล้ว เสด็จไป ตำรวจทหารต้องคอยวิ่งตามหลัง ท่านลงจากภูพิงค์ ขับรถไปแล้ว ลงรถไปด้วยตนเองเลย พระองค์เลย ถึงหลวงปู่ โหนด สามทุ่มถึงจะกลับกัน หลวงปู่สามทุ่ม ท่านไปแล้วฟังเทศน์ เย็นทั้งวัน ไม่อยากหนีไปไหน ท่านมีความสุขอยู่กับหลวงปู่ ท่านจึงในการพระราชทานเพลิงศพ

อาตมาได้ยินข่าวว่าท่านจะคอยเผาจริง ชักสีทุ่ม แต่ก็ยังไม่
แน่นอน เพราะท่านมีความเคารพหลวงปู่มาก

ดูตอนอาพาธ(หมายถึงในหลวงทรงพระประชวร)มาจาก
คอยอ่างข้าง ตอนนั้นอาตมาอยู่ สัญญา ธรรมศักดิ์เป็นนายก
และดร.เชาว์ บัดนี้ท่านกลับไป นิมนต์ อาตมาก็อยู่นั้น พอไป
นิมนต์ หลวงปู่ ไปโปรดพระเจ้าอยู่หัว อาพาธอยู่ที่ภูพิงค์ ท่าน
เฉย นิมนต์แล้วก็เฉย วันแรก ท่านไม่พูดอะไร วันหลังนี่วนอีก
เอารถเก๋งจอดอยู่นั้นนะ หลวงปู่นิมนต์ไปโปรดพระเจ้าอยู่หัว
หน่อย แม่เมตตาให้หน่อย ท่านอาพาธ โอ้ย นี่ ไปเมตตา ไปทำ
น้ำมนต์ไม่ได้หรือ ท่านสัญญา ธรรมศักดิ์ถาม โอ้ย ไม่ไปหะ
เอาเฮลิคอปเตอร์มาใส่ก็ไม่ไป เอาจรวดมาให้หนึ่งก็ไม่ไป รถเบนซ์
คันนี้ก็ไม่นั่ง มาจอดรอไว้ ไปเสีย กลับ แต่เมตตาไปให้หรร
เมตตานี้แค่ภูพิงค์นี่มันว่า เราเมตตาไปถึงอเมริกาโน่น ไปถึง
รัสเซียโน่น นี่ไกลๆนิดเดียว ท่านว่า มันจะถึงวินาทีที่ยังไม่ถึง ท่าน
ว่า เมตตา พอท่านไม่ไปจริงๆ ท่านแม่เมตตาให้ ท่านก็สบาย
ขึ้นมา ท่านใช้พลังจิต ก็ท่านในหลวงท่านก็สบายหายวันหายคืน

ขึ้นมา ท่านจึงปลื้มใจ พอสบายก็ไปเสด็จหาหลวงปู่ เสด็จหา
หลวงปู่ เนี่ยอาตมาเห็นพลังจิตที่ใช้งาน

หลวงปู่ตื้อเหมือนกัน มีพระปวญมาอยู่ด้วย มีพระปวญเข้าไป
นั้น จะได้เอาเข้าโรงพยาบาล ลูกไม่ได้ อยู่สี่วันหายแล้ว ไม่ต้อง
เอาเข้าโรงพยาบาล หลวงปู่ตื้อเหมือนกัน ไม่รู้ท่านทำยังไง ด้วย
เมตตา ด้วยพลังจิตของท่านทำยังไง ท่านทำให้คนสบายด้วย
อำนาจของจิต ลูกศิษย์ก็เลยอยู่กันสบายๆ ไม่เคยต้องเข้า
โรงพยาบาลด้วยอำนาจของจิตใจที่ฝึกมาดีแล้ว ที่สององค์เนี่ย
หลวงปู่ตื้อก็ไปก่อนเสีย หลวงปู่ตื้อนี่ก็เผาศพแล้ว ก็ประมาณ
๒๗ วัน อัฐิก็เป็นพระธาตุ สีต่างทับทิมสวยเลย ๓๑ องค์ก่อน
เข้ามาวัดพระศรีมหาธาตุ อาจารย์พรหม หลานท่านก็มาให้ดู
ท่านมีสีเขียว กับสีต่างทับทิม

อันนี้พระธาตุแต่ละองค์นี้จะไม่เหมือนกันเพราะอะไร ญาติ
โยม เพราะท่านตั้งสัจจะอธิษฐานไว้ก่อนที่จะมรณภาพ องค์นี้จะ
เอาสีขาว องค์นี้จะเอาสีเขียว องค์นี้จะเอาสีแดง สีเหลือง ท่าน
อธิษฐานในใจของท่านไว้ มันก็เลยออกมาตามรูปแบบที่ท่านตั้ง

อธิษฐานเอาไว้ อย่างหลวงปู่ไม่รู้จะเอาอะไรแล้ว ได้ยินว่าเกศา
นี้เป็นพระธาตุแล้วเต็นอยู่ ลูกศิษย์วิ่งแจ้นอยู่ในวัดงมอยู่นั้น
แหละ เกศาหลวงปู่เป็นก้อนแน่นติดสวดยเลย ก็เลยเกิดเปิดหีบนี้
โห ไปหมด จะทำยังไง หละอาจารย์ อ้าว จะทำยังไงก็ไม่ทำยังไง
จะทำยังไงก็แล้วแต่หละ อาตมาว่า อาตมาเป็นผู้เอาหลวงปู่เข้า
ในหีบ วันที่เอาศพเข้า อาตมาก็ไม่คิด แต่โยมก็ขอฝากอาตมาถ้า
ได้เอามาแบ่งปันบ้าง โอ้ย ไม่คิดจะได้อะไร (หัวเราะ) โอ้ย เข้าไป
ใกล้ ตราวังเคঁากันอยู่ เดียวก็ดำ เคঁาว่าให้ ไปแย่ง

คิดว่าคงจะเป็นแน่นนอนหละ เพราะท่านแสดงให้อาตมาเห็น
เหมือนกัน เป็นแก้ว อาตมาหายสงสัย ญาติโยมก็หลวงปู่ตื้อ
ท่านก็เป็น หลวงปู่แหวนท่านก็ต้องเหมือนกัน หายห่วง หลวงปู่
ขาวท่านก็เป็น ท่านก็บริสุทธิ์ เหตุฉะนั้นการละ การปล่อย การ
วาง สององค์นี้อาตมาไปหา ไปหาแต่หลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวก็
เทศน์ให้ฟังอย่างสูงสุดเหมือนกัน แต่อาตมาก็ไม่อยู่นาน สอง
องค์นี้อาตมาคลุกคลีท่านนานมาก อยู่กับท่านนาน ได้ฟังจนอิ่ม
แต่อาตมาไม่สามารถจะเทศน์แบบหลวงปู่ตื้อให้ฟังได้ (หัวเราะ)

เพราะแปลภาษาเราก็เรียกว่ามันหยาบ เทศน์หยาบๆ ผู้หญิงนี้
ถ้าไม่มีธรรมะนี้ลูกหนีหมดเลย เทศน์ ลูกหนีหมดเลย ถ้าคนฟัง
เป็นแล้วก็อยู่ นั่งหลวงปู่ตื้อ ถ้าหลวงปู่แหวนเทศน์ก็ไม่เข้าใจอีก
หละ ไม่เข้าใจภาษา แต่สององค์นี้อาตมาว่า องค์เท่าเทียมกัน
แต่เมตตาต่างกันมา ก็คิดว่าสู้หลวงปู่แหวนไม่ได้ หลวงปู่ตื้อนี้ แต่ก็
อัฐิธาตุนี้ก็คงเป็นพระธาตุไปด้วยกัน เพราะจะบริสุทธิ์แล้ว
แล้วแต่ผู้ที่จะอธิษฐาน

เหตุฉะนั้นศรัทธาญาติโยมจึงแปลกจริงๆ ที่คนเคารพถึงเมือง
นอกเมืองนา มากันวุ่นวายเลยอยู่ในแม่ปั้ง มาหาหลวงปู่ ทาง
สิงคโปร์นี่หละเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ยกกันเป็นรถๆเลย เป็นทีมๆ
เลย เข้าไปนั่นคนสิงคโปร์นะ ส่วนอเมริกามาที่นี่ชุดหนึ่งแล้ว มหา
สมานท่านเอามาชุดหนึ่งแล้ว เอามาไหว้ ถึงวันงานก็ไม่ว่าจะเอา
มาเท่าไรก็ไม่ทราบ แต่ศรัทธาญาติโยมผู้ใดอยากไป ก็ให้มี
ความขยันอดทน ถ้าไม่ไปแล้วได้ส่งอันนี้ไปก็ดีแล้ว นึกอยู่ใน
บ้าน วันที่ ๑๗ สี่ทุ่มวันเผาหลวงปู่ ข้าพเจ้าก็ได้ถวาย
ดอกไม้จันทน์ไปแล้ว ทำบุญแล้ว สาธุ เอาแค่นั้นก็พอแล้ว ให้

กุศลกราบไหว้บูชาระลึกถึงท่าน ใครมีรูปก็เอารูปนั้นหละมา
กราบ กราบถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คือถือว่าหลวงปู่
ท่านต้องมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่พร้อมมูล เป็น
บันยะบันยังอยู่ด้วยกัน

อันนี้อาตมาจะขอเล่าเพียงแค่นี้ละ เล่าไปไม่ไหวหรอก
เพราะอาตมาฟังมาหลายปี เล่าจากนี้ไปอีกสามวันก็ไม่หมด ถ้า
จะเก็บจริงๆ เก็บไม่หมด ท่านมาไม่ได้บอก ผู้ที่เขียนประวัติ
ไม่ได้บอก ไม่ได้คุยกัน เพราะอาตมาฟังมามาก จะไปเล่าหลวงปู่
อยู่นั้นอยู่นี่หมดทุกที่ ไม่ไหว มันยาก ปฏิปทาของท่านเป็นคนที่
เด็ดขาด เด็ดขาดจริงๆ ถ้าไปอยู่ใน สมมุติว่าอยู่ในวัดนี้ถึงสิบปี
แล้ว ออกไปอยู่วัดอื่นแล้ว ศรัทธาจะปฏิบัติดีแค่ไหน จะ
อุปัฏฐากท่านดีแค่ไหน ท่านไม่คืนมาหาอีกโยม หลวงปู่แหวน
เหมือนกับท่านโกรธแต่ท่านไม่โกรธหรอก ท่านว่าอยู่ให้แล้ว จะ
ไปทำไม ไปรับทานหลวงปู่ ไปรับผ้าไตรจีวร ไปฉัน ไม่ไป ท่านไม่
ไปและก็ไม่ยุ่ง แต่ก็เราไปทำบุญกับท่านไม่เป็นไร ท่านก็ไม่ว่า
อะไร แต่ท่านไม่กลับคืนวัดเก่า ท่านว่าละก็ละจริงๆ อาตมา

นิมนต์จนเหน็ดจนเหนื่อยแล้ว นิมนต์มาเยี่ยมซักวันหนึ่งท่านก็
ไม่มา สมัยท่านยังแข็งแรง เอารถไปจอดคอยอยู่นั้น โยม
อุปัฏฐากตลอดชีวิตก็ตลอดชีวิตจริงๆ จนเสียไปก่อนหลวงปู่ โยม
อยู่ที่วัดอาตมา อุปัฏฐากหลวงปู่

บัดนี้โยมอุปัฏฐากหลวงปู่จริงๆนั้นที่สามารถเอาหลวงปู่ไป
ตัดแว่นตาได้ในเมืองเชียงใหม่ได้ คือแม่บัวผันเพิ่งเสียมาได้
ประมาณเดือนธันวาคมที่แล้วมา ได้อายุ ๑๐๒ ปีเต็มกับ ๑ เดือน
๑๑ วัน โยมอุปัฏฐากหลวงปู่ อายุยืนกว่าหลวงปู่ ได้ ๑๐๒ ปี
ใครไปดูไปเห็นเท่านั้นแล้ว ไปเห็นพระพุทธรูป เห็นกุฏิที่หลวงปู่อยู่
นั้นนะเป็นของศรัทธาคนนั้น โยมคนนี้เป็นพิเศษ อาตมาเห็น
ถ้าโยมคนนี้จะไปส่งอาหารนะ หลวงปู่คอย ถ้าคนอื่นไปนี่ไม่คอย
ไม่คอยเลย ท่านนั่งลงอาสนะ ยืนอยู่แล้วนั่งลงแล้วฉันเลย ไม่
คอยใครทั้งนั้น ถ้าโยมนี้นี้จะไปส่งอาหารนะ ยืนอยู่บนอาสนะ
ท่านจะไม่นั่ง หลวงปู่ท่านจะยืนกลางอาสนะนั้น อันนี้ลูกศิษย์นั่ง
เป็นแถว ยืน มองหน้ามองหลัง คอยอยู่ เอ๊ ไม่เห็นหลวงปู่คอย
ใครเหมือนอย่างโยมคนนี้ พอเห็นนานมาท่านพูดถึง โอ้ย พระ

ราชาธิเมื่อไหร่จะเสด็จมาถึง ท่านพูดอย่างนี้ พระราชาธิเมื่อไหร่จะ
เสด็จมาถึง บัดนี้เวลามาถึงจริงๆแล้ว แล้วก็ไปปูเสื่อให้คุณยาย
จัดแบ่งอาหารลูกหลาน จัดแบ่งอาหารมาให้หลวงปู่ จัดแบ่ง
อาหารมาให้คุณยาย คุณยายลงมือก่อนหลวงปู่อีกซะด้วย แล้ว
หลวงปู่ก็มองอย่างนี้แหละ (หัวเราะ) เค้าก็แบ่งให้หลวงปู่
ครึ่งหนึ่ง เค้าก็แบ่งให้แม่เค้าครึ่งหนึ่ง ลูกหลานหลวงปู่ก็เฉย จัน
ไปแล้ว สบายแล้ว มองๆ อาตมาว่าโยมคนนี้ชาติต่อไปนี่คงจะได้
เป็นพระราชาธิ ถ้าหลวงปู่พูด พูดไว้อย่างนี้ พระราชาธิมานานๆมาถึง
เสด็จ ก็คงจะได้เป็น แต่คนอื่นๆอื่นก็ถือว่า แม่บัวผันคนนี้เคยเป็น
พระราชาธิอยู่ในประเทศอินเดีย หลวงปู่แหวนนี้เป็นพระเจ้าพิม
พิสาร อยู่ที่ถวายเป็นวัดเวฬุวัน แต่อาตมาไม่เอาหรอก มันเป็นอดีตา
ธรรมมา ถ้าหลวงปู่ไม่ได้พูดกับอาตมาเลย อาตมาพูดแต่หลวง
ปู่ว่าโยมนี่เป็นพระราชาธิแค่นั้น ถ้าหลวงปู่อาตมาพูดจริงๆ
อาตมาจึงจะเชื่อ คนอื่นพูดนี้ อาตมาไม่เกี่ยวข้อง

ถ้าท่านเห็นอะไร มันชัดทุกอย่าง อาตมาถึงเชื่อ นี่มีคนเดียว
ตัดแว่นตาให้ โยมตัดแว่นตาให้ เห็นมันใสไม่ดีก็ขว้างลงบ่อน้ำ

นึ่งเฉย บัดนี้ทำฟันปลอมให้ ๑๖๐๐ บาท ถ้ามั่นไส้ไม่ดี ข้างลง
บ่อน้ำ บัดนี้โยมอยู่ในวัด ทำให้อีก ๑๒๐๐ ไส้ไม่ดี ทั้งลงบ่อ ลง
บ่อน้ำ บัดนี้ทำให้อีก ๓๕๐ ว่ามันไส้ดี ๓๕๐ ไส้จนหัก (หัวเราะ)
อันแพ่งๆไม่ได้เรื่อง ทั้งลงทั้งที่ไม่โกรธ อาตมาซื้อเครื่องฟุ้งหุนี้
๑๒๗๐ บาท ไปให้หลวงปู่เสียบุญ แล้วก็เอาเครื่องเปิดเครื่อง เอ
มันได้ยินชัด เราก็ไม่อยากยินโลกเค้าพูดกัน ปลดออกเลย ปลด
ออก อาจารย์หนูเอาไปเก็บไว้ ทีหลังมาซื้อเครื่องใหม่ไปอีก เอา
ไปไส่อีก ก็ปลดออกอีก เลยไม่ซื้อเลย ซื้อให้สองเครื่อง มันหมด
ไปสองพันกว่า ซื้อไปถวายหลวงปู่ อะไรๆก็ถวาย มีแต่ให้
อาตมาให้ลูกเดียว อาตมาไม่เอา

ย้อนกลับขึ้นมา มาทางเมืองพร้าวกับหลวงปู่ขาว มาทาง
อำเภอพร้าว หลวงปู่มั่นท่านถอยกลับขึ้นมาอีก ปล่อยหลวงปู่
เทศก์ หลวงปู่พรหม หลวงปู่ชอบอยู่ในป่า แล้วก็ทางนี้ออกมา
หลวงปู่มั่นออกมาก็เลยมาอยู่ถ้ำดอกคำ ถ้ำดอกคำนี้ทุกวันนี้เค้า
สร้างเป็นวิหารหุ้มอยู่ที่กลางทุ่ง ถ้าเราไปนี้ ถ้าเรานั่งรถวันเวย์ไป
เราจะมองเห็นอยู่ทางซ้ายมือ ทางตะวันตก ก่อนจะเข้าไปในเขา

จะเห็นศาลาเหมือนกันกับวิหารที่เราอยู่ เค้าก็ทำสวยดี ที่นั่นเป็น
ที่อยู่ของหลวงปู่มั่นอยู่ในถ้ำ บำเพ็ญอยู่ในนั้น ให้ลูกศิษย์ไปอยู่
ที่อื่น ไม่ให้อยู่ด้วยในถ้ำ อยู่จำพรรษาครั้งหนึ่ง หลวงปู่แหวน
ท่านเล่าให้ฟัง บัดนี้พออยู่แล้ว หลวงปู่จะออกเดินทางมาทาง
ดอยนะโม ที่แม่ป๋าง เราก็จะได้ยินอยู่ใกล้ๆ กับตะวันออกที่พระเมรุ
เผาศพหลวงปู่แหวนทุกวันนี้นะ

หลวงปู่มั่นท่านมาทางนี้ ก็ปล่อยให้หลวงปู่แหวนนั้นอยู่ มา
อยู่แทนในถ้ำ พอมาอยู่ในถ้ำไม่ถึง ๗ วัน ห้ามไม่ให้ไปด้วย ให้
มาอยู่ตรงนี้ หลวงปู่มั่นท่านย้ำหลวงปู่แหวนไว้ หลวงปู่ขาวก็อยู่
คนละมุม อยู่คนละเขา พออยู่นั้นแล้ว พญานาคมันชูคอทำเป็นงู
ใหญ่ ชูคอมาใส่ตรงหน้าหลวงปู่แหวน ห่างกันประมาณสักแขน
เดียว ตรงหน้าผากนี้ท่านว่าเป็นตัวงูตัวใหญ่ชูคออยู่ตลอดเลย
ท่านก็นั่งสูติเอาหลังพิงกับก้อนหิน นั่งอยู่นั้นแหละ ไม่ได้หลับ
ทั้งวันทั้งคืนเลย สู้กันอยู่นั้นแหละ อดทนจะให้มันถึง ๗ วันตาม
คำสั่งของอาจารย์ ก็คือหลวงปู่มั่นสั่งไว้ แต่ก็ทนไม่ไหว ได้สี่วัน
ไม่ได้นอน ก็เลยต้องเตรียมมกลด เตรียมบาตรสะพานไปหาหลวง

ปทุมัน พอไปถึงหลวงปทุมัน ไปกราบท่าน ท่านเห็นท่านดำเลย มา
ทำไม เราบอกให้อยู่ ๗ วัน มาทำไม โอ้ย อยู่ไม่ได้หลวงปู่ เพราะ
มีงูใหญ่ มันจะกัดเลย มันไม่ถอยเลย มันดูหน้าอยู่ตลอด กลัว

กลัวทำไม กลัวตายทำไม มาบวชเป็นนักบวชกลัวตายทำไม
คืนไปเดี๋ยวนี้ ท่านไล่กลับขึ้นไปอีก ก็ไปสู้ได้อีก ๓ วัน ให้ครบ ๗
วัน มันก็หายไป ท่านสู้กลับขึ้นไปตามหลวงปทุมันไปอีก ไปตาม
หลวงปทุมัน หลวงปทุมันเลยถามว่า อยู่ในถ้ำเห็นมันเห็นอะไรบ้าง
ไม่เห็นอะไร เห็นแต่พญานาคท่านว่า ทำไมมันไม่ภาวนารึ มัน
นอนรึ ภาวนาอยู่ มันไม่เห็น ไม่มองลงไปข้างล่างหละ มันมี
ลูกดอกเป็นดอกบัวอยู่ข้างล่างในพื้นถ้ำ พระอรหันต์มา
ปรินิพพานที่นั่นสิ่งใดในถ้ำดอกคำ หลวงปู่แหวนเล่าให้อาตมา
ฟังก็เลย ท่านบอกว่า โอ้ย หลวงปทุมันท่านเป็นหนึ่งกับพระอริย
เจ้า เราก็เป็นปุถุชนคนตาบอด มันก็มองไม่เห็นอะไร ท่านก็ว่า
อย่างนี้ อาตมาก็เล่าให้ฟัง ต่อนั้นก็เลยอยู่บำเพ็ญกับหลวงปู่อีก

ในสมัยนั้นต่อมาหลวงปู่ขาวก็ออกมา ออกมาหาหลวงปู่
แหวน ออกมาประชุมกันว่า เราจะอยู่ไกลๆนี้ก็กลัว ทำยังไง เข้า

ไปใกล้กันไม่ได้ ฉันข้าวแล้วก็ไล่หนีๆ เราจะทำยังไง แต่หลวงปู่
มันท่านก็ฝึกอย่างนั้น ฝึกลูกศิษย์ทุกคน ก็เลยพากันตั้งใจ หลวง
ปู่ขาวนี่คล้ายๆว่า ท่านก็บึกใหญ่เลย หลวงปู่ขาวได้บรรลุก่อน
ท่านว่าบรรลุธรรมก่อน ท่านเห็นแล้วเห็นแจ้งในธรรมก่อนในที่
โหล่งซอด ท่านมาอยู่ที่โหล่งซอดท่านเลยเห็นธรรมะ เห็นชัดแล้ว
ส่วนหลวงปู่แหวนท่านว่าท่านยังไม่เห็นระยะนั้น ยังไม่มั่นใจ
ตนเอง ก็เลยต้องคอยตามหลวงปู่อยู่ตลอด ฟังเทศน์ฟังธรรม ก็
เลยมาอยู่ที่แม่ปั้งนี้ด้วย หลวงปู่ก็อยู่ดอยนะโม ก็อยู่ที่ดอยแม่ปั้ง
ที่อยู่ทุกวันนี้ที่มามรณภาพ

ต่อจากนั้นมาหลวงปู่ก็เลยกลับมา เป็นบังเอิญเดินทางมา
ลำปางแล้วก็มาทางนครสวรรค์ มีครั้งเดียวที่หลวงปู่ที่จะเข้ามา
กรุงเทพ เพราะเจ้าคุณอุบาลีกลับมาอยู่วัดบรมฯ ท่านว่าพา
กันเดินทางกับหลวงปู่ตื้อ เดินทางมาถึงนครสวรรค์ ก็เลยนั่งเรือ
ร้องเรือมา บาท ๑๐ สตารางค์ จากนครสวรรค์ถึงกรุงเทพ นั่งเรือ
เค้าเอา บาท ๑๐ สตารางค์ ท่านพูดให้อาตมาฟังค่าเรือ ขึ้นมา มา
ฟังเทศน์ท่านเจ้าคุณ ท่านเจ้าคุณก็ อ้าว ไปอยู่ในป่ามาแล้ว

ไม่ให้อยู่นาน ไ่กลับขึ้นไปเชียงใหม่ ท่านก็ตาม เพราะท่าน
เชื่อมั่นว่าท่านเจ้าคุณอุบาลีท่านเป็นนักปราชญ์เอก เทศน์ใน
ประเทศไทยก็หาคนสู้ยาก ก็กลับไปอีกกับหลวงปู่ตื้อ พอกลับไป
อีกตอนนี้แหละ หลวงปู่แหวนท่านจึงไปพักอยู่ที่หลวงปู่คำแสน
ออกจากวัดหลวงปู่คำแสนก็ไปพักห้วยน้ำดินสิบปี ออกจากวัด
ห้วยน้ำดิน แล้วก็ไปพักในสถานที่อาตมาอยู่นี้ สิบปี รวมกับปีที่
แรก เป็น๑๑ ปี

การบำเพ็ญไปถึงสถานที่วัด ท่านได้อยู่วัดไหนแล้วส่วนมาก
ท่านจะไม่ค่อยไปอีกในวัดนั้น คนนิมนต์ไม่ค่อยรับนิมนต์ เป็น
อาจารย์ที่เด็ดขาดมาก ไปแล้วไม่ค่อยจะกลับ ไปยุ่งในสถานที่
จะจำพรรษา ไม่ค่อยจะยุ่งส่วนมาก นอกจากไปเฉยๆแล้ว ไม่ได้
จำพรรษา ก็ไปอยู่วัดนั้น ถ้าท่านจำพรรษาให้พอแล้ว ท่านไม่ไป
อีกวัดนั้น นิมนต์ก็ไม่ไปอีก หลวงปู่แหวนไม่เหมือนคนอื่น
เรียกว่าปล่อยแล้วก็ปล่อยจริงๆ ท่านบอกว่าอยู่ให้แล้ว มานิมนต์
เราไปทำไม ท่านพูดถึงนี้กับอาตมา

บัดนี้เมื่อหากว่าท่านมาอยู่ที่สถานที่ที่อาตมาอยู่ หลวงปู่คง
จะบำเพ็ญไปได้ถึงชั้นพรหมโลก จะแสดงเตโชกสิณนี้ในห้องใน
กุฏิ เท่ากันกับหลอดนีออน ๔๐ วัตต์ได้อย่างสมบูรณ์ เปล่ง
เหมือนกับเปล่งรัศมีออกจากร่างกายนี้สว่างไสว ญาติโยมจำศีล
เห็นวิ่งไปเป็นหมู่เลยก็ล้อมกุฏิ หลวงปู่จุดตะเกียงเจ้าพายุริ เอา
มาจากที่ไหน หลวงปู่ออกจากห้องมาก็เลยมานั่งสูบบุหรี่ เอ้ย ไม่
มีอะไรหรอก ท่านว่าไม่มีอะไร ญาติโยมยืนยันว่า มี แสงสว่าง
ดับไปไหน ท่านก็มีแต่หัวเราเฉยๆ คงจะทดลองว่าเรียนกสิณ ทำ
แสงสว่างให้ได้ประโยชน์อะไรบ้าง ทำได้มั๊ย สมบูรณ์มั๊ยอาตมา
ก็ได้ยินแต่หลวงปู่ถือว่าหลวงปู่บ่ของท่านทำ ทำให้หลวงปู่ได้เห็น
นั่งอยู่ในกุฏิ ไฟไหม้กุฏิหมดเลย จนไม่เห็นกุฏิ ทั้งเณรทั้งพระร้อง
รอบกันอยู่ในกุฏินะ วุ่นวาย ไฟไหม้หลวงปู่หมดแล้ว ไม่ได้ ไม่มี
อะไร เดี่ยวไฟดับ ลงมา กุฏิก็ยังอยู่ปกติ เดี่ยวหลวงปู่ก็เดิน
ออกมาจากในห้อง อันนี้ท่านทดสอบ ทดสอบการฝึกมาได้
ประโยชน์อะไร

ในตอนนั้นยังไม่หลุดพ้นอย่างแน่นอน หลวงปู่แหวนท่าน
บอกว่าท่านยังได้ไปถึงทำได้แค่นั้น สมัยก่อนคนไม่เข้าใจก็
เพราะหนึ่ง คมนาคมไม่ดี สอง ไม่ถึงกาลเวลาที่พวกเราท่าน
ทั้งหลายจะเข้าวัดได้ สติปัญญายังไม่แก่กล้าควรที่จะเข้าได้ เรา
ต้องพูดอย่างนี้ถึงจะถูกต้อง ถือว่าคนงมงาย ไม่รู้จักครูบา
อาจารย์ ไม่รู้จักศาสนาอย่างนั้น ก็ไม่ควรที่จะพูดเพราะไม่ถึง
กาลถึงสมัย ไม่ถึงเวลาของคน ก็เข้าวัดไม่ได้ ไปปฏิบัติไม่ได้
เพราะมันติดขัด ติดขัดอะไร ติดขัดอุปนิสัยยังไม่สมควร ไม่แก่
กล้านั่นเอง ไม่ถึงกาลถึงเวลา มันไปไม่ได้ เหมือนกับคนบางคน
ที่บ้านอยู่ใกล้วัด เราเทศน์นี้เค้าก็ไม่มา เพราะอะไร เพราะยังไม่
ถึงเวลา ถ้าถึงเวลามันจะดันมาเอง มันวิงหาเองของมัน อันนี้
เป็นอุปนิสัย

เหตุฉะนั้นหลวงปู่บำเพ็ญอยู่ที่นี้แล้ว ครูบาอาจารย์ที่
บำเพ็ญอยู่ในสถานที่ที่อาตมาอยู่รวมกัน เพราะมีหลวงปู่แหวน
หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่ขาว หลวงปู่ชอบ หลวงปู่เทสก์ หลวงปู่พรหม
จำในสถานที่นี้ หลวงปู่ปั้นนี้ไปสัปดาห์ ไม่ได้จำพรรษา หลวงปู่สี

มท่านก็ไปพักแต่ไม่ได้จำพรรษา หลวงปู่สามที่อาพาธอยู่ที่ศิริ
ราชทุกวันนี้ก็จำสองพรรษา อยู่ในกุฏิหลวงปู่มัน องค์ไหนก็ไปจำ
ที่นั่น ไปนอนที่นั่น นอนกุฏิหลวงปู่มัน แต่เหลือแต่หลวงปู่แหวน
องค์เดียว ที่เคารพมากที่สุด เคารพหลวงปู่มัน ไม่นอนกุฏิหลวง
ปู่มัน สถานที่หลวงปู่มัน ต้องทำกุฏินอนตนเองห่างไปซัก ๕๐
เมตรเห็นจะได้ เพราะที่อยู่ของหลวงปู่มันตอนอาตมาอยู่ ถ้า
พระภิกษุองค์ไหนเข้าไปนอน แต่ก่อนนะ พูดถึงแต่ก่อน แล้วไม่
นั่งเจริญเมตตาภาวนานะ ไม่ถึงสามวัน ป่วยลุกไม่ได้เลย ป่วย
ลุกไม่ได้สถานที่นั้น ถ้าครูบาอาจารย์องค์ไหนเดินจงกรมนั่ง
ภาวนานี้ จะอยู่มีความสุข

ตอนหนึ่งนั้นหลวงปู่คำแสนท่านพักสวดมนต์ อาตมาก็ไม่ตา
ดีอะไรหรอก พูดให้ฟังเฉยๆ นั่งอยู่กุฏิดู มีเทพไปนั่งไหว้หลวงปู่
ลุ่มกุฏิอยู่ไม่ต่ำกว่าสองร้อยคน เพราะเค้าเคยไหว้หลวงปู่มันอยู่
แล้ว สถานที่นี้ อาจารย์องค์ไหนน่าเลื่อมใส เค้าก็มานั่งไหว้กัน
นั่งยกมือไหว้รอบอยู่ เหตุฉะนั้นภิกษุสงฆ์สามเณรที่ไม่มีศีล
บริสุทธิ์และไม่ตั้งใจภาวนาจึงไปอยู่ไม่ได้ เด็ดร้อน แต่ทุกวันนี้ก็

ไม่ร้อนถึงขนาดนั้นหรอก พวกเทพเจ้าทั้งหลายคง พระณรร
เล็ก ๆ น้อย ๆ นอนเคঁาก็ไม่อยู่ทุกวัน ต้องเป็นพระถึงอยู่กัน แต่ก็
ต้องคุมปฏิบัติ ถ้าไม่คุมแล้วจะได้นอนโรงพยาบาล เดี่ยวจะ
เจ็บป่วย ก็ต้องคุมให้ฝึกฝนอบรม

แต่หลวงปู่แหวนนี้ท่านอยู่ที่นี้ก็ได้แค่นั้น ต่อมาก็ได้ออกไป
ที่แม่ปิ้ง อาจารย์หนูท่านก็มานิมนต์เอาไป อาตมาก็ไม่ได้ตาม
หลวงปู่หรอก บุกเข้าป่า ไปหากะเหรี่ยงที่หลวงปู่ชอบอยู่ในป่า
เรียกว่าหันหลังใส่กัน หลวงปู่ก็ไปทางหนึ่ง อาตมาก็ไปอีกทาง
หนึ่ง อาตมาก็มุ่งหาการบำเพ็ญก็ปล่อยหลวงปู่ไป ก็รู้จักหลวงปู่
แล้วก็ปล่อย บัดนี้พอต่อมาก็ไปเยี่ยมท่านเรื่อย ๆ ไปอยู่ ไปพัก
หน้าแล้งก็ไปอยู่เรื่อย ๆ อยู่เรื่อย ๆ จึงเห็นว่าหลวงปู่เป็นผู้ปฏิบัติ
ตรงจริง ๆ สอนไม่ให้เกิดการสร้างอะไร ไม่ให้วุ่นวายกับอะไร ไม่ยุ่งกับ
อะไรจริง ๆ ดูเรานี้ ต้องตั้งใจทำจริง ๆ สถานที่นี้อาตมามั่นใจ
หลวงปู่คือ ปี ๑๒ ท่านหลุดพ้น เพราะถามท่านว่า ท่านอิม ท่าน
พอ ท่านพอทุกอย่าง ท่านอิมทุกอย่าง ท่านไม่ต้องการ ท่านมี
ความสุขสบายนั้น ทำให้ไม่อยาก ท่านว่าสุข อิม แต่บัดนี้เวลา

เร่งบำเพ็ญภาวนาอยู่นั้น ท่านมาแสดงให้อาตมาเห็น พอฉันข้าว
เสร็จแล้วไปนั่งภาวนาอยู่ ตรงนี้แหละอาตมาอัศจรรย์

นั่งกำหนดภาวนาอยู่นี้ หลวงปู่จะมายืนดู เห็นอยู่ต้นเสา
กำหนดดู ยืนคุมผ้าเสวียงบ่า ใส่ผ้าสังฆาฏิเหมือนทองคำ ผ้าที่
ท่านห่ม ก็ยืนดูอยู่ประมาณ ๓๐ นาที เมื่อจิตของเราสงบ ท่านก็
หนีไป วันที่สองท่านก็มายืนอีก คลุมผ้าปิดคอ ไม่มีสังฆาฏิ
เหมือนทองคำ ท่านสลับเปลี่ยน แล้วถึงหกวันติดๆกัน วันที่เจ็ดนี้
ท่านแสดงให้อาตมาเห็นเป็นชุดขาวเลย ขาวทั้งตัว ขาวสวยมาก
เลยทีเดียว ยืนอยู่ก็มองเห็นกันอยู่เหมือนอย่างแก้วเหมือนอย่าง
แก้วที่เรากินน้ำนี้ กระจุกทุกชิ้นส่วนในร่างกายหลวงปู่ท่านแสดง
ให้เห็น เหมือนอย่างแก้วเลยทีเดียว ตัวเนื้อนี้ก็เห็นอยู่ มองหน้าก็
ยิ้มๆอยู่ แต่ว่ากระดูกมันเป็นแก้วหมด อาตมาก็เลยอัศจรรย์
อาตมาก็ไม่ใช่ตาดีอะไรนักหนา ดูครูบาอาจารย์มามากมายที่
เห็นในนิมิต แต่ไม่สามารถที่จะทำปาฏิหาริย์ชนิดนี้ให้เห็น ให้
เห็นดเหมือนอย่างแก้ว

อาตมาก็ปลื้มใจ แล้วไม่มีนอนก็แล้วกันเลย ตื่นกันอยู่ตลอด
เลย การบำเพ็ญนี้วันหนึ่งจะนอนซักชั่วโมงครึ่ง อย่างรวบที่สุด ๒
ชั่วโมง ๒๔ ชั่วโมงนอกนั้นเป็นความเพียร ทั้งกลางวันกลางวัน
เล่นกันอยู่นี้ หลวงปู่ท่านเก่งกว่าเราเสียด้วย ดีสองท่านยังเดิน
จงกรมอยู่ เราเป็นคนหนุ่ม ลงไปเดินไม่ได้ แต่กลัวหนาวจะตาย
อยู่ ก็ต้องซัดกันอยู่อย่างนั้นการบำเพ็ญ อาจารย์หนูท่านก็เอา
ของท่าน เอาของใครของมัน ท่านก็บำเพ็ญอยู่อาจารย์หนู สมัย
นั้นก็เอาเตียงอยู่เหมือนกันแหละ การที่ท่านพูดโวเวๆ เป็นเรื่องของ
ท่าน โวเวมาแต่ไหนแต่ไร ญาติโยมอย่าไปถือ เป็นอุปนิสัยของ
คนในโลกมันเป็นอย่างนี้ มันละไม่ได้ มันละยาก

หลวงปู่ท่านก็เทศน์โปรดอบรมสั่งสอน ท่านบอกว่า นิพพาน
มีอยู่ ท่านบอกว่าอย่างนี้ มีอยู่เต็มบริบูรณ์ มรรคผลสมบูรณ์
แบบ ไม่มีเสื่อมคลายหายไปไหน รีบพากันตั้งใจทำให้ถึง ท่าน
สอน ท่านย้ำที่สุด แต่ว่าท่านพูดถึงเหมือนกับท่านรักอาตมามาก
เหมือนกัน รัก ทำให้รักเพราะอะไร ท่านสอนไม่ให้ยุ่งกับปัจจัย ก็
ไม่ยุ่ง อันนี้ญาติโยมคุยกันเรื่องอย่างนี้ เพราะอาตมาก็ไม่ยุ่งเรื่อง

อย่างนี้ เป็นเรื่องของญาติโยมจะทำบุญ เพราะอาตมาบวชมา
จนมาถึงขนาดนี้ ไม่มีพิมพ์ซองแจกการทำบุญก่อสร้างอะไร
ภายในวัด เกือบสามสิบปีแล้วบวช ไม่มี เพราะหลวงปู่ท่านบอก
ไม่ให้ยุ่งเรื่องอย่างนี้ ไม่ให้ยุ่งเลย การก่อสร้างอะไรเราไปทำอะไร
อยู่ที่วัด ท่านมองอยู่เฉยๆ ท่านเห็น ท่านไปหละถูกดำแล้ว ดำก็
เฉยๆไปเพราะมันไม่มีที่อยู่ ก็ทำมัน แต่ท่านไม่ให้ทำ ท่านว่าให้
ทำทางไปนิพพานอย่างเดียวเพื่อความหลุดพ้นเท่านั้นก็พอแล้ว
นี่ท่านสอน

อันนี้ตอนท่านแสดงรัศมีให้พระองค์หนึ่งอยู่จังหวัดจันทบุรี
ไปบำเพ็ญอยู่ด้วยกัน ท่านแสดงรัศมีให้เห็น ก็เลยพระองค์นั้นก็
ไปเล่าให้ศรัทธาญาติโยม คุณเจ้าคุณนายทางกรุงเทพฟัง คุณ
เจ้าคุณนายก็เลยไปถามหลวงปู่ นั่งอยู่ด้วยกัน หลวงปู่ กลางคืน
หลวงปู่ทำแสงสว่างไสว เอาเปล่งรัศมีออกมา พระท่านเห็นท่าน
มาเล่าให้ฟัง หลวงปู่ทำอย่างไรจึงทำได้ จึงทำได้อย่างนั้น หลวง
ปู่ท่านก็พูดน่าขันนะ โอ้ย ท่านพูด โอ้ย อย่างนี้เป็นคนภาษา
อีสาน ตั้งแต่เมงหิงห้อย มันไม่ได้เข้าฌาน เข้าญาณอะไร ไม่ได้

บำเพ็ญอะไร มันยังมีแสงท่านว่านั่น แหมงหิงห้อยมันบิน ไม่ได้
เข้ามาณ เข้าญานบำเพ็ญอะไร อันนี้การบำเพ็ญ ไม่มีปัญหา
ท่านว่า โยมก็หัวเราะกัน ไม่เคยได้ยิน อันนี้ท่านทำให้พระองค์
นั้นเพราะจิตตก อยากให้มีความเลื่อมใส แต่ก็ทนไม่ไหว ท่านก็
สึกไปแล้วได้ประมาณซัก ๑๓ พรรษาพระองค์นั้น ท่านก็แสดง
ตัวให้เห็นว่ามันมีอะไรเป็นของดียังไงบ้างการบวช

นี่ถ้าคิดดูแล้ว เรามองดูการปลดปล่อย หรือการละทุกสิ่งทุก
อย่าง แหม ท่านละเด็ดขาดจริงๆ อาตมาสรรเสริญ ออกจาก
บ้านแล้วไม่คืนไปเหยียบบ้านซักทีนี้ แหม ละก็ละจริงๆเลย อันนี้
เวลาแม่ท่านเสีย เลยทักถาม หลวงปู่แม่เสียไปนี้ หลวงปู่ทำยังไง
ไม่ไปดูแลแม่ แล้วพระพุทธรูปเจ้าท่านให้ดูแลแม่นี้ หลวงปู่เอาอะไร
ตอบแทน อ้าวก็เราปฏิบัติดี ได้คุณธรรม แม่ก็ต้องได้บุญได้กุศล
ไม่ต้องไปอุปัฏฐาก บัดนี้พอแม่ท่านเสีย ท่านบอกว่า ท่านค้นหา
แม่ของท่านก็เสียเวลาไปประมาณสามเดือน ไปเจอแม่ท่านจะ
มาเกิดอีก กำลังล่องลอยอยู่ ท่านก็เลยเอาจิตอบรมแม่ของท่าน
จึงได้ไปสวรรค์ ไปแค่นั้นแหละ แม่ได้ไปเพียงสวรรค์ สวรรค์ชั้นตา

วะติงสา เอาเถื่อะ ได้แค่นี้ก็เอาเพราะได้จับเอาวิญญาณสอน
ตัวท่านไม่ได้สอน แต่ขออุทิศส่วนกุศลนั้นให้

ที่นี้การบำเพ็ญของหลวงปู่ จึงมีความมั่นใจว่าท่านละ
เสียสละ เวลาเจ็บป่วยอะไร ละชั้นนี้ห้านี้ เลยหายห่วง อาตมา
หายห่วง ด้านตาดี ด้านหูสิ่งโน้นสิ่งนี้ท่านไม่พูด ท่านเห็นชัด
หมด สมมุติเราคุยกันเรื่องหลวงปู่อยู่อย่างนี้ ท่านอยู่โน้น ถ้า
ท่านมีชีวิตอยู่ท่านจะรู้หมดเลย ท่านมีโทรศัพท์ทางไกลอย่างดี
เลย ฟังได้อย่างสบาย อย่างพอเรานี้กว่าไม่ไปหละ ไม่ไปหละ ไป
กราบหลวงปู่มีพระหลายองค์นะเป็นครูบาอาจารย์บวชก่อน
อาตมา ผู้ใดจะไปก็ไปนะ นานๆจึงจะไปกราบหลวงปู่ บังเอิญ
โยมมาชวน สู้กับโยมไม่ได้ ไปน้า เอารถมารับ ไป ไปกราบหลวง
ปู่กัน สัญญาแล้วว่าจะไม่ไปก็เลยไป พอไปถึงกราบเสร็จเนีย
สัญญาแล้วกับโยมแล้วว่าจะไม่มากราบผม แล้วมาทำไม จี้อา
ตมา จี้อาตมา ก้มหมอบกราบเลย พูดไม่ได้ พูดไม่ได้เพราะเจโต
ปริยญาณคือดำจิตของคนได้อย่างดีเลย ไหวที่สุดจิตใจนี้ อาตมา
ก็เห็นหลวงปู่ตื้อ หลวงปู่ตื้อนี้ก็ไวมมาก นั่งเทศน์อยู่บนธรรมาสน์

ถ้าใครขัดข้องขึ้นมา คิดขึ้นมา วู้ย หลวงปู่เทสก์แต่เรื่องเก่าเว้ย
นึกขึ้นมาอย่างนี้ "หยุดด่าเสียก่อน ยังเทศน์ไม่จบ" ด่าแล้วจึง
เทศน์ต่อไป พระก็ช่าง โยมก็ช่าง อาตมาอยู่ด้วย หน้าแล้งมาอยู่
ด้วยกับหลวงปู่ตื้อ

ส่วนหลวงปู่แหวนท่านไม่ค่อยด่า ถ้าพระภิกษุสามเณรครูบา
อาจารย์ต่างๆ หรือเจ้าฟ้าเจ้าคุณไปต่างจังหวัด ถ้าจิตใจไม่ดี
เข้าไปหาหลวงปู่ เมื่อไปกราบเสร็จแล้ว ออกไปท่านจะเล่าให้ฟัง
เรานวดขา เอ มันไม่ดีเว้ย พุดแค่นี้แหละ มีเจ้าคุณองค์หนึ่งได้
เป็นชั้นราช มาจากจันทบุรี เป็นฝ่ายนิกาย ท่านก็เลื่อมใส ท่าน
จะไปทอดผ้าป่า รถบัสตั้งสองคัน ไปหาอาจารย์หนู อาจารย์หนู
บอก ไปเอาเองเฮอะ อย่ามาอยู่กับผม ท่านก็ขัดอยู่นั่น นิมนต์
ท่านไปรับผ้าป่า ท่านก็ไม่ไป ไป จะไปกราบหลวงปู่พาไป ท่านก็
ไล่เลย ท่านก็เลยไปเคาะประตู ไปเคาะประตู อาตมากำลังนวด
ขาหลวงปู่อยู่ในห้อง เคาะแรงขึ้นๆเลยเปิดประตูออกไป สมัยนั้น
ไม่ล่อมรั้ว เปิดออกไปท่านก็เข้าไป ท่านก็เลื่อมใสมาก
เหมือนกันนะ แต่จิตใจที่ท่านโกรธอาจารย์หนูมา มันเป็นรูปหนึ่ง

เป็นรูปแบบวาระจิตเหมือนกับเป็นโคเป็นกระบือ เป็นเสือ เป็น
ยักษ์ ไม่ทราบระยะนั้นจิตมันโกรธ เข้าไปหาหลวงปู่ กราบหลวง
ปู่เสร็จแล้ว แล้วขอถวายผ้าป่า หลวงปู่ก็เฉยๆอยู่ ท่านก็จิตคงจะ
ขัดอยู่ ทั้งเลื่อมใสหลวงปู่ทั้งขัดกับอาจารย์หนู ระยะนั้นถึงจะ
เป็นสัตว์หรือมันจะเป็นคน หรือเป็นอะไร สับสนจิตใจระยะนั้น
ท่านก็เลยออกไปว่าหลวงปู่เข้า ไม่ให้หลวงปู่ออกไปรับ หลวงปู่
อยู่นี้กราบแล้วก็พอ พวกท่านก็เต็มใจ ไม่เป็นไร อาจารย์หนูก็
เลยด่าท่านเจ้าคุณ ท่านเจ้าคุณก็ยิ่งเจ็บใจใหญ่เลยก็ไปกัน ไม่
ทอดผ้าป่าเลย พาลูกศิษย์หนีหมด บัดนี้พอคนนั้นไปแล้ว หลวง
ปู่ท่านว่า เอ๊ย นี่ผีหรือมันคน มาเคาะประตูนี้ อันนี้จิตใจของท่าน
เจ้าคุณระยะนั้นคงจะตกต่ำมาก ท่านจึงกล่าวอย่างนั้น เพราะ
ท่านไม่ค่อยกล่าว นี่ท่านมองเห็นจิตใจ

อาตมาคิดดูแล้ว ศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย มากับอก ใคร
อยากไปกราบ อยากไปปลุกข้าว นาที่ดีที่สุดเป็นนาชั้นเอก ก็ไป
กราบไปไหว้ คนก็หลั่งไหลไป อันนี้ตอนหนึ่งอาตมานั่งเห็น
พระราชากับพระราชินีเข้าไปยกมือไหว้หลวงปู่อยู่ สมัยยังไม่มี

คนไปเท่าไร ได้ถามหลวงปู่ เอ้ ผันเห็นพระราชินีกับพระราช
มาไหว้หลวงปู่ บริวารนั่งอยู่เนี่ยเต็มอยู่เนี่ย เอ้ มันก็ตาดีเหมือนกัน
นะ ว่าให้อาตมา อาตมาก็ผันไปอย่างนั้นแหละ ไม่ตาดีตาเดอ
อะไร มองขึ้นไปอยู่ที่ต้นไม้ไทรใหญ่ๆ ถ้าใครไป พวกเทพเต็มอยู่
นั่นแต่ก่อนนั่นนะ ใกล้เคียงกุฏิหลวงปู่ พอหลวงปู่บรรลุนิพพานอย่าง
สูงแล้วเค้าอยู่ไม่ได้ เค้าหนีหมด เลยไปอยู่ที่อื่น เค้ากลัวบาปกัน
เค้าอยู่สูงกว่า เค้าเรียกว่ารุกขเทวดา

ฉะนั้นหลวงปู่บรรลุนิพพานจริงๆ เหตุฉะนั้นหายสงสัยเลย
อาตมาหายสงสัยเลยในพระพุทธศาสนานี้ ถ้าหลวงปู่แหวนไม่
พ้นทุกข์นี้ ลูกศิษย์ปฏิบัติอยู่ทุกวันนี้ โห มันไกล ไกลเดินทางไกล
ไกลหลายหมื่นวาอยู่ อย่างนั้นมันการปฏิบัติ เหตุฉะนั้นคณะ
ศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย อาจจะเล่าเรื่องหลวงปู่เนี่ยยืดยาว
(เทปขาดตอน)

หลวงปู่ติดกับหลวงปู่แหวนก็เลยออกเดินทางไปเชียงราย
ออกจากเชียงรายการเดินทางปฏิบัตินั้นก็ข้ามไปหลวงพระบาง
ในความเห็นไม่เคยเห็นมีอาจารย์องค์ไหนเท่าสององค์นี้แหละ

คิดว่าในประเทศไทย ถ้าไม่ไปเครื่องบินนั้น เดินทางจากหลวง
พระบางแล้วท่านเข้าเมืองแมดเมืองกาสิ เข้าไปในญวนเหนือ
เข้าไปประเทศญวน ออกจากประเทศญวนก็เข้าประเทศจีน ออก
จากจีนก็เข้าบังคลาเทศไปประเทศอินเดีย มีแต่เดินเท้าลูกเดียว
แล้วก็ไปศรีลังกา กลับมาอยู่พม่า แหม คงลงเรือสำเภาจาก
อินเดียไปศรีลังกา เพราะค้นหาที่พระพุทธเจ้าอยู่ อยากรู้ธรรม
อยากอะไร บางครั้ง๑๑วันจึงได้ฉันข้าวครึ่งหนึ่ง ท่านว่าไม่รู้
ภาษากัน เคี้ยวพูดภาษาไม่ได้ อยู่กันถึง ๑๑ วัน ไม่ฉันข้าว

การเดินทางดุจดั่ง ลูกศิษย์ญาติโยมทุกวันนี้มันคงจะไม่ไหวแล้ว
เดินอย่างนั้นไม่ไหว ที่นี้ท่านกลับมาอยู่พม่า แล้วกลับมาอยู่
เชียงใหม่ สรุปลแล้วท่านก็มาปักหลักที่เชียงใหม่ หลวงปู่มั่นก็ยัง
อยู่กับมูเซอ ท่านก็เข้าไปพึ่งเทศน์ การอยู่การกินนั้นไม่เหมือน
ทุกวันนี้ ท่านว่า เอาใบไม้อ่อนๆมาต้ม ผ้าขาว เณร โยม ต้มแล้ว
ก็ตำพริกกับเกลือใส่กันแล้วก็ปนใส่น้ำ ไม่มีอะไร ตักใส่ในบาตร
กับข้าวนั้น อาหารอะไรอย่างอื่นไม่มี บางทีก็ได้กินหน่อหวาย
หน่อตาว ต้มกินแค่นั้น อาหาร ฟืนไฟฟ้าอะไร รถเรืออะไรก็ไม่มี

น้ำก็ต้องแบกหามาจากที่อื่น ไม่สนุกสะดวกสบายเหมือนอย่าง
ทุกวันนี้

ถึงบอกสู่ทนการปฏิบัติหลวงปู่มั่นท่านพาทำยังงี้ก็พยายาม
ทำตาม แต่ท่านไม่ให้อยู่ใกล้ ถ้ามาฉันเข้าร่วม ท่านไล่หนี ให้อยู่
ห่างๆตลอดเลย การปฏิบัติท่านก็สอน ท่านก็ตั้งมั่นว่าไม่ให้เอา
ไหน ให้ภาวนานี้ให้เห็นแต่กระดูกซะอย่างง่ายๆ คนนี้เห็นเป็น
กระดูกเดินท่านว่า คนอุ้มลูกให้เหมือนกระดูกแขวนคอ ท่านพูด
สอนลูกศิษย์ หลวงปู่มั่นท่านเทศน์ เมื่อไรเห็นกระดูกแขวนคออยู่
เมื่อนั้นจึงจะเห็นธรรมขึ้นมาบ้าง ท่านว่ายังไม่พ้นทุกข์ ท่านตรัส
อย่างนี้ หลวงปู่มั่นท่านเทศน์

แต่ที่จริงแล้ว หลวงปู่มั่นท่านประกาศ เรียกว่าท่านพ้นทุกข์
แล้ว ท่านพ้นทุกข์ในอยู่ที่อำเภอพร้าว ท่านพ้นทุกข์แล้ว ท่านสิ้น
งานทำ ท่านเทศน์ไปๆ ท่านจะไม่มีเอวังเลย เทศน์ไปแล้วเงียบ
ไปเลย มั่นหมัด ไม่มีอะไรเทศน์ เทศน์อย่างนั้น นี่พอมายู่ใน
อำเภอพร้าวนี้ ถัดดอกคำ อำเภอพร้าวนี้มันใกล้กัน หลวงปู่
แหวนท่านกลัวผี แต่ไม่กลัวงู แต่หลวงปู่ตีอกกลัวงู แต่ไม่กลัวผี

เลยไปด้วยกันได้ ถึงบอกว่าเวลางูมันมามากอยู่ในถ้ำ กลัวมัน
จก ชูคออยู่ ตัวใหญ่ๆ ก็ให้เอาหลวงปู่แหวนเดินก่อน ข้ามไปเลย
ข้ามหลังงูไป ถ้าผีมันดุกอยู่ในถ้ำไหนก็มอบให้หลวงปู่ตื้อ เป็น
ผู้จัดการมัน ท่านเป็นคู่กันอย่างนั้น ไปด้วยกันก็เลยไปด้วยกันได้
ที่นี้สององค์ท่านไม่ค่อยห่างกัน จำพรรษาห่างกันสี่กิโล การไกล
วัดอาตมาอยู่กับหลวงปู่ตื้อทุกวันนี้ประมาณ ๔ กิโลเมตร อยู่คนละ
ข้างเขา พระท่านอยู่ อยู่ปฏิบัติ

นี่การปฏิบัติของหลวงปู่ที่ท่านสอนอาตมาเด็ดขาดจริงๆ
ท่านให้มุ่งอย่างเดียว ไม่ต้องการก่อสร้างอะไร ไม่ต้องไป
ปรับปรุงอะไร ท่านว่าพระองค์ไหนเข้าไปอยู่ในถ้ำ ไปทับหิน ไปปู
ไปเทศอนกิริตอะไรก็ปรับปรุงถ้ำ มันไปทำถ้ำทำไม ท่านถึงว่า ไป
ตีหินอยู่ในถ้ำทำไม ทำไมไม่ตีกิเลสในหัวใจให้มันหักเหมือน
อย่างหิน ท่านบอก ที่มันจะพันทุกข์ นี่ท่านสอนอย่างนี้กับพระ
หลวงปู่สองหลวงปู่ บัดนี้มันไม่เป็นอย่างนั้น สมัยนี้มันสมัย
ก่อสร้าง อะไรก็ปรับปรุง โยมก็ชอบไปด้วยกัน มันได้บุญอยู่
หรือ ไม่ใช่ไร ได้บุญ แต่ท่านว่ามันชั่วหน่อย เพราะมันไปงม

ก่อนหินอยู่ ลูบก่อนหินอยู่นะพระ ไม่ได้ไปลูบดูกิเลสในหัวใจ ก็
เลยร้อนไปถึงญาติโยม ดีไม่ดีก็ต้องขอพิมพ์ซองแจกญาติโยม
ไปขุดเกลาถ้า ไปทับถ้ำอยู่นั้นนะบางองค์

ท่านดำ ถ้าก่อสร้างมากท่านจะดำ อาตมาโดนดำไปสาม
ครั้งแล้ว หลวงปู่แหวนท่านดำ ก็จะดำคนก็คือมีความรักถึงดำ
ท่านว่าทำนิดๆหน่อยๆ อย่าไปทำมาก ถ้าเราทำตามท่านชอบ
ท่านจะยิ้มตลอด เห็นหน้าเรา ท่านอย่าบอกอย่าก่อสร้างมากนะ
อาตมาสร้างโบสถ์หลังเล็กๆอยู่ในวัด ไม่ให้จับก่อนอิฐ ไม่ให้ทำ
อะไร ให้นั่งอยู่กุฏิ ให้ปิดกวาดวัด ให้นั่งภาวนา จับก่อนอิฐก็
ไม่ได้ ให้จับกระเบื้องก็ไม่ให้จับ ไม้ชิ้นหนึ่งก็ไม่ให้จับ ตะปุดอก
หนึ่งก็ไม่ให้จับจะไปตีที่ไหน อาตมาก็ทำตามคำสั่งของหลวงปู่
ไม่ทำจริงๆ นั่งอยู่กุฏิคุยกับโยม มองดูเค้าทำห้าวัน ไปกราบ
เลาะๆไปใกล้ หัน เราไปกราบหลวงปู่ท่านจะยิ้มตลอด

ท่านมีไฟฉายอย่างดี ท่านดูโน่นห่างไปตั้งสามสี่สิบกว่ากิโล
ท่านเห็นเราว่าทำอะไรอยู่ในวัด ท่านมีไฟฉายหลายร้อยถาด
ส่องเห็น ตาท่านดีอย่างนั้น ถ้าใครทำอย่างนั้นก็ดี ถ้าท่านสอน

ถ้าพระองค์ไหนไปแล้ว ไปบิณฑบาต ไปอยู่วัดด้วย นี่ในใจว่า อืม อยู่กับหลวงปู่ อยากได้ชักสองแสน สามแสน ห้าแสนไปสร้างวัด ท่านไล่หนีเลย เข้าไปใกล้ หนีๆ พระองค์นี้อย่ามาใกล้เรา หนี อย่ามาอยู่ที่นี่ ไล่เลย แต่พระองค์ไหนตั้งใจปฏิบัติ ไม่คิดเรื่องอย่างนั้น คิดแต่การปฏิบัติ ท่านจะให้อยู่ด้วย

ส่วนเรื่องอาจารย์หนู เป็นเรื่องอาจารย์หนู คนละเรื่องกับหลวงปู่ แต่จะอยู่ด้วยกันได้ คนละเรื่อง เรื่องของท่าน แต่เราก็บางคนก็อาจจะรังเกียจอาจารย์หนูเหมือนกัน แต่แท้ที่จริงท่านก็ตั้งใจอยู่หรอก แต่วามันโง่โง่งเป็นธรรมดา อุปนิสัยสยบปัจจัยของสาวก นั่นปัจจัยนิสัยของมันเป็นอย่างนั้นมาหลายภพชาติแล้ว มันแก้ไขไม่ได้สาวก มันเป็นธรรมดา แต่หลวงปู่ที่ท่านไม่ค่อยพูด (เทพจบ)

ที่มา: <https://youtu.be/ZpFJWnv8U6E>